

Het getuigenis van Joshua

Als kerkgemeenschap worden wij geïnspireerd door het leven van Jezus. Vanuit die inspiratie organiseren wij een aantal sociale projecten, die de kinderarmoede in Aalst helpen bestrijden. Want één op de zes jongeren in Aalst groeit op in een kansarm gezin. In deze gezinnen wordt het beschikbare budget hoofdzakelijk uitgegeven aan huur, energiekosten en voeding. Op alle andere onkosten zoals onderwijs, gezondheid, cultuur en ontspanning wordt streng bespaard.

Met ons project JUBE KIDS helpen wij kinderen en jongeren uit kansarme gezinnen zoeken naar financiële of materiele middelen, zodat ze hun talenten goed kunnen ontwikkelen. Met het project willen wij hen helpen om hun talenten en vaardigheden te ontplooien, zodat ze bij het opgroeien meer kansen krijgen om uit de kansarmoede weg te geraken. Ooit uit die ellende weg geraken, een nieuwe start kunnen nemen: daar dromen veel mensen van die in kansarmoede leven.

In het kader van ons project ontmoette ik Joshua, een jongen van 14 jaar, die de opleiding natuurwetenschappen volgt. Hij woont met zijn moeder en zijn jongere zus in Aalst. Zijn vader is verongelukt toen hij 1 jaar oud was. Zijn moeder lijdt aan een chronische ziekte, waardoor ze niet kan werken. Ik leerde hem een jaar geleden kennen, op het moment dat hij zijn studiekeuze moest maken voor de start van de 2^e graad. Hij wou heel graag natuurwetenschappen doen, omdat hij later fysica wil studeren. Door de moeilijke omstandigheden thuis, leek dat plan niet door te kunnen gaan. Hij zou iets moeten kiezen, dat weinig tijd van hem vraagt (zodat hij voor zijn moeder en zus mee kan helpen zorgen) en iets waarmee hij zo snel als mogelijk kan gaan werken. Joshua groeit namelijk op in een gezin waar studeren of een hobby hebben helemaal geen prioriteit zijn. Daar zijn ze al gelukkig als alle rekeningen op tijd kunnen betaald worden en de frigo gevuld geraakt.

Door onze tussenkomst kan Joshua vandaag toch de opleiding volgen, die hem boeit en interesseert. We hebben regelmatig contact met elkaar. Want het blijft voor hem moeilijk om in zijn huidige levensomstandigheden de moed niet te verliezen. Want armoede vreet keihard aan je welzijn, als je er dagelijks mee te maken krijgt.

Ik stelde hem de vraag wat hij (in het kader van de warmste week) aan zijn leeftijdsgenoten zou vertellen, mocht hij daar de kans toe krijgen. Ik zag hem over mijn vraag nadenken. Toen zei hij: als ik eerlijk ben wil ik niets aan hen vertellen omdat ik al te vaak heb ervaren dat ze best gemeen en vernederend uit de hoek kunnen komen als ze weten dat je thuis arm bent.

Dus daarom vertel ik vandaag aan jullie een klein stukje van zijn verhaal. Dat mocht wel.

Hier volgt zijn getuigenis:

Als ik zou vertellen hoeveel smoesjes en trucjes ik elke dag verzin, dan schaam ik mij. Als ik zou vertellen hoe vindingrijk ik geworden ben om afspraken te omzeilen, kan ik lang blijven doorgaan. Soms ben ik doodmoe, want ik leef onder chronische stress. Ik moet er elke dag over waken dat ik niet uit mijn rol val. Ik ben daar niet trots op want ik leef op die manier een dubbel leven.

Of ik zou het ook 'overleven' kunnen noemen. Thuis word ik dagelijks geconfronteerd met de strijd tegen schuldeisers en met de 'onmacht' van mijn moeder. Soms ga ik met honger naar bed omdat onze frigo die week niet genoeg gevuld geraakte. Het is niet eenvoudig om je te concentreren op je schooltaken als er weer eens geen geld meer over is om onze budgetmeter van de gas op te laden. Probeer maar eens te schrijven met ijsskoude handen...

Soms heb ik zoveel stress dat, als mijn moeder of zusje mij iets komen vragen, ik hen niet eens laat uitpraten en hen onmiddellijk afsnauw. Ik weet dat het fout is. Ik mag zo niet reageren. Maar ik heb zelf zoveel zorgen, dat ik er die van hen niet altijd meer kan bijnemen.

Veel mogelijkheden om keuzes te maken heb ik niet. Een keertje mee op kamp of vakantie kunnen gaan, zorgeloos rondhangen met mijn vrienden, eens een snack gaan eten, kleren kunnen kopen zonder ruzie te maken over het prijskaartje. Ja, dat zou leuk zijn...

Op school weten mijn klasgenoten dat ik graag balsporten doe. Ik ben keigoed in volleybal. Ze snappen dan ook niet waarom ik mij niet aansluit bij een volleybalclub. En dan moet ik weer liegen of een smoes verzinnen, want ik kan niet zeggen dat we dat niet kunnen betalen.

Ik weet zeker dat als ik mijn problemen op school aan mijn klasgenoten zou vertellen, ze mij ermee zouden pesten. Jongeren kunnen keihard tegen elkaar zijn. Nochtans wil ik graag zoals iedereen zijn, en met de groep kunnen meedoen. En ook kunnen deelnemen aan de schoolbarbecue en aan de jaarlijkse uitstappen. Maar op die momenten meld ik mij ziek. Mijn moeder schrijft dan zonder probleem voor mij een ziektebriefje.

Het samen zitten en zorgeloos lachen is voor mij een grote uitdaging, omdat ik geen boeiend leven heb. Ik heb geen verhalen over mijn hobby's of over uitstappen die ik zou gedaan hebben. Dan verzin in ter plaatse een verhaal, zodat het lijkt alsof ik na school ook nog een boeiend leven heb.

Ja, ik droom wel eens van een wereld waarin ik gewoon mijzelf kan zijn. Waarin ik gewoon in de klas kan vertellen dat we het thuis niet gemakkelijk hebben. Zonder schrik te moeten hebben dat er nadien over mijn familie geroddeld of dat ik ermee uitgelachen wordt.

Toch heb ik mijn angst opzij moeten leren zetten. Want ik kan nu de opleiding doen die ik zo graag wou volgen. Ik weet dat dit niet vanzelfsprekend is. En ik zal volgend jaar waarschijnlijk ook kunnen volleyballen. Ik kijk daar enorm naar uit, maar tegelijkertijd ben ik er doodsbang voor. Bang om in een groep terecht te komen waar alleen maar jongeren zitten, die het thuis allemaal financieel goed hebben. Want dan zal ik daar ook weer mijn trukendoos moeten opentrekken, om vervelende vragen te ontwijken.

Tot slot wil ik nog vertellen: armoede is geen besmettelijke ziekte en leidt niet tot een crimineel leven, waarvoor ik mij zou moeten schamen. Als je mij zou leren kennen, zou ik willen dat je normaal tegen mij doet. Niet neerbuigend, maar ook niet vol medelijden. Maar gewoon, net zoals je bij iedereen doet. Dat zou het mooiste cadeau zijn, dat je aan mij kan geven.

Tot zover zijn getuigenis.

We lezen in het evangelie dat God ervoor gekozen heeft om deelgenoot te worden van mensen die leven in ellendige omstandigheden. Hij is zoals we dat zeggen 'een ervaringsdeskundige'. Hij begrijpt als geen ander de levenssituatie van jongeren als Joshua, omdat Hij weet hoe het is om er niet bij te horen...

Vandaag mogen wij opnieuw bij dat wonderlijke verhaal stilstaan. Gods trekt Zich het lot van mensen in nood aan; er is altijd een nieuw begin mogelijk en kwetsbaarheid wint het van de macht...

Als Christenen en volgelingen van Jezus mogen wij Hem daarin navolgen. Daarom hebben wij als Kerkgemeenschap in Aalst ervoor gekozen om aan de zijde te gaan staan van jongeren als Joshua. Zodat er voor hen een nieuw begin mogelijk is. Zodat we getuige kunnen zijn van de kracht van liefde die in al haar kwetsbaarheid zichtbaar wordt en sterker is dan welke onverschillige machtspositie ook.

Op dit moment lukt het Joshua nog niet om zijn kwetsbaarheid te tonen. Hij is op jonge leeftijd verwond geraakt door de hardheid en onverschilligheid om zich heen. Maar ook voor hem is er een nieuw begin. Hij durft vandaag opnieuw zijn dromen uitspreken en ziet in de uitgestoken hand een teken van hoop, van geloof en zelfs van 'iets' dat hij moeilijk kan omschrijven.

Is het zorg of liefde?